Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 222 124 van 29 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. KEULEN**
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 11 oktober 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 11 oktober 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor verzoekster en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 21 november 2018 ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2018 werd ingediend door :

O., A. J.
nationaliteit: Nigeria .
geboren te Isiala Mbano op (…)1984
adres: (…) Halen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf met kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst gezien de actuele onveilige situatie, er nog steeds onduidelijkheid bestaat over de toekomst van de maatregelen voor rebellen in de Nigerdelta en de kans op terroristische activiteiten reëel zouden zijn. Echter, betrokkene verwijst naar de algemene situatie in het land van herkomst. Ze legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat ze persoonlijk gevaar zou lopen in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM aangezien er in haar land nog steeds problemen zijn met "Boko Haram" en haar leven aldaar ernstig gevaar zou lopen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.
De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst. van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in dé zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone. omstandigheid."

Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 21 november 2018. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

"*BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw,

Naam, voornaam: O., A. J.
geboortedatum: (…).1984
geboorteplaats: Isïala Mbano
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 6 februari 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd een nota ingediend maar geen administratief dossier. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat '*nochtans de opdracht werd gegeven om het administratief dossier in te dienen'*.

Uit nazicht van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad op 19 februari 2019 aan het Bureau Geschillen van de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet melding heeft gemaakt van het feit dat voor het betrokken dossier wel een nota werd ingediend maar geen administratief dossier. Op 20 februari 2019 is in antwoord op de e-mail verwezen naar een lijst van dossiers waarvoor geen administratief dossier werd ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert vooreerst de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Vervolgens voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"*Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :*
1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met narne de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van
bestuurshandelingen
Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.
De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.
Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."
Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)
De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:
"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.
Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "
Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.
Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;
Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;
Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.
Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.
"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M.; Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.
In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)
Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.
Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of>consulaire post in het land van herkomst.
Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.
Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.
Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2^{e} lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.
Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.
In casu is er het feit dat verzoekster al ruime tijd gevlucht is uit Nigeria omwille van ernstige problemen waardoor haar fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast.
Bijgevolg werpt verzoekster terecht ook de schending van de artikelen 3 EVRM op in samenhang met de voormelde middelen.
Daarenboven dient er bij een weigeringsbeslissing een grondige toetsing van een mogelijke schending van art. 3 EVRM te gebeuren.
Artikel 3 EVRM waarborgt het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.
De actuele veiligheidssituatie in Nigeria is nog steeds alarmerend, alsook de humanitaire situatie. Er doen zich steeds vaker etnische en religieuze spanningen voor.
De bestreden beslissing schendt dus artikel 3 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.
Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. het redelijkheidsbeginsel
Verzoekster roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.
(R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n ° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)
Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster vele jaren ongemoeid werd gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort meer kan voorleggen op basis van art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en dat verzoekster om die reden het land zouden moeten verlaten.
Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na lange tijd in België vertoefd te hebben en daarbij zeer goed geïntegreerd is, er nog een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt.
Dat verzoekster reeds lange tijd in België is en dan ook een verblijfsrecht meent te kunnen doen gelden op basis van haar langdurig verblijf.
Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekster nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.
Dat verzoekster immers al vele jaren in België heeft verbleven.
Dat omwille van de behandelingsduur van de aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.
Dat dit in hoofde van verzoekster ook dient te gelden.
Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.
Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat waar verzoekster de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de middelonderdelen slechts ontvankelijk zijn in zoverre verzoekster de schending aanvoert van de concrete beginselen. Onder *"middel"* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder de houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten, en de gemachtigde specifieert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis*, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

"*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*"

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster geeft vooreerst een uitgebreide algemene en theoretische uiteenzetting waarin zij aangeeft dat "*de bestreden beslissing*" naar haar mening wel gemotiveerd is, doch zeker niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Zoals hoger aangegeven, wordt in de eerste bestreden beslissing in tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en beperkt de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet tot de stelling dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk

via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster betoogt verder, opnieuw op algemene en theoretische wijze, dat bij de afweging van het particulier belang en het openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Men is *in casu* dus verplicht een individuele toetsing te maken en over te gaan tot een belangenafweging, en dus niet een loutere toepassing van de wet, aldus verzoekster. Tevens verwijst zij betreffende de nood aan belangenafweging – zonder concrete duiding – naar de Raad van State en de beoogde gevolgen.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, verwijst verzoekster naar het feit dat zij al geruime tijd gevlucht is uit Nigeria omwille van ernstige problemen waardoor haar fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast. Zij stelt tevens onder verwijzing naar artikel 3 van het EVRM dat de actuele veiligheidssituatie in Nigeria nog steeds alarmerend is, alsook de humanitaire situatie en dat er zich nog steeds etnische en religieuze spanningen voordoen.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de tweede bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Nigeria, doch enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster bewaart vooreerst het stilzwijgen over de motieven van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangaande artikel 3 van het EVRM:

"*Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst gezien de actuele onveilige situatie, er nog steeds onduidelijkheid bestaat over de toekomst van de maatregelen voor rebellen in de Nigerdelta en de kans op terroristische activiteiten reëel zouden zijn. Echter, betrokkene verwijst naar de algemene situatie in het land van herkomst. Ze legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat ze persoonlijk gevaar zou lopen in het land van herkomst.*
Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM aangezien er in haar land nog steeds problemen zijn met "Boko Haram" en haar leven aldaar ernstig gevaar zou lopen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.
De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt
onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst. van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in dé zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone. omstandigheid."

Verzoekster verliest vervolgens uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot algemene en blote beweringen, hetgeen aldus niet volstaat.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot verwijst verzoekster nog naar de lange tijd die zij in België vertoefd heeft en naar haar integratie. Zij meent dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt en zij een verblijfsrecht meent te kunnen doen gelden op basis van haar langdurig verblijf.

Het weze herhaald dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. Het komt verzoekster toe buitengewone omstandigheden aan te tonen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Wat de integratie betreft, zet verzoekster niet *in concreto* uiteen waaruit dit zou bestaan. Bovendien kan integratie slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar verzoekster meent dat zij gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad, wijst de Raad erop dat het annulatieberoep geen automatische schorsende werking heeft. Een beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou niet verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventuele indienen van een aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626*).*

Verzoekster toont overigens ook niet aan dat zij gedwongen verwijderd is alvorens zij een beroep kon indienen bij de Raad, zodat zij ook het belang niet aantoont bij haar grief.

Met haar betoog, waarin zij niet *in concreto* ingaat op de motieven uit de bestreden beslissing, toont zij niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het gegeven het niet eens te zijn en het niet te begrijpen, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen of het beperkt weergeen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekster geeft een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting en slechts een beperkte weergave van de motieven van de bestreden beslissingen, en slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN